Лисиця-повитуха — варіант 3

У вовка була хата дерев'яна, а у лиси крижана. Прийшло літо, розтанула у лиси хата. Вона прийшла до вовка і каже: «Куме, ти не знаєш мого горечка!» — «Що, кумо, у тебе за горечко?» — «Хата-то розтанула, пусти до себе пожити». — «Зволь, іди, кумо, поживи». Лисиця каже: «Нині, куме, розбуди мене пораніше, мене прийдуть кликати на пової». Настала ніч, до дверей прийшла інша лисиця і стукає. Вовк почув і почав будити свою куму: «Кумо! Вставай, прийшли за тобою». — «Дякую тобі, куманьку, що розбудив; я б проспала».

Вийшла і пустила тихенько в сіни свою подругу. Залізли вони на полудок, де у вовка було багато меду, і з'їли половину кадушки. Проводила кумася подругу і зайшла в хату. «Як, кумо, немовля звуть?» — спитав вовк. «Починочком». На другу ніч те саме. Кумасі весь медок з'їли. Вовк знову питає: «Що, кумо, як звуть?» — «Поскребишком». День настав, і лисиця захворіла: «Ох, ох!..» — «Що, кумо, чи захворіла?» — «Захворіла, куме, щось головушка заболіла». — «Постривай-но, кумо, я тебе вилікую; у мене є запасець».

Поліз на полудок, хап — немає меду в кадушці. Розсердився вовк, убіг у хату і спитав: «Ти, лисице, з'їла у мене мед?» — «Ні, куме, що ти, господь з тобою! Ти знаєш, що вдень-то ми з тобою разом ходимо, а вночі я на пової буваю; коли мені твій мед їсти?» — «Ні, лебедушко, йди геть з моєї хати, щоб я тебе не бачив!» Лисиця пішла, а вовк став, як і раніше, поживати та медок запасати.